

Sygn. akt **II C 192/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 listopada 2014r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek (...) w R. Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Renata Kopala

Protokolant: Jolanta Bober

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 października 2014r. w R.

sprawy z powództwa **L. G.**

przeciwko (...) **S.A. z siedzibą w W.**

o rentę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 100.358,10 zł (sto tysięcy trzysta pięćdziesiąt osiem złotych dziesięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

a. 10.163,60 zł (dziesięć tysięcy sto sześćdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt groszy) od dnia 13 stycznia 2008 r. do dnia zapłaty;

b. 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych) od dnia 19 stycznia 2009 r. do dnia zapłaty;

c. 10.821,42 zł (dziesięć tysięcy osiemset dwadzieścia jeden złotych czterdzieści dwa grosze) od dnia 04 marca 2011 r. do dnia zapłaty;

d. 11.055,40 zł (jedenaście tysięcy pięćdziesiąt pięć złotych czterdzieści groszy) od dnia 04 marca 2011 r. do dnia zapłaty;

e. 11.353,32 zł (jedenaście tysięcy trzysta pięćdziesiąt trzy złote trzydzieści dwa grosze) od dnia 04 marca 2011 r. do dnia zapłaty;

f. 11.886,96 zł (jedenaście tysięcy osiemset osiemdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) od dnia 22 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty;

g. 12.328,39 zł (dwanaście tysięcy trzysta dwadzieścia osiem złotych trzydzieści dziewięć groszy) od dnia 10 listopada 2013 r. do dnia zapłaty;

h. 11.374,55 zł (jedenaście tysięcy trzysta siedemdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt pięć groszy) od dnia 10 listopada 2013 r. do dnia zapłaty;

i. 1034,05 zł (jeden tysiąc trzydzieści cztery złote pięć groszy) od dnia 01 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty;

j. 1034,05 zł (jeden tysiąc trzydzieści cztery złote pięć groszy) od dnia 01 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;

k. 1034,05 zł (jeden tysiąc trzydzieści cztery złote pięć groszy) od dnia 01 marca 2014 r. do dnia zapłaty;

- l. 1034,05 zł (jeden tysiąc trzydzieści cztery złote pięć groszy) od dnia 01 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty;
  - m. 1034,05 zł (jeden tysiąc trzydzieści cztery złote pięć groszy) od dnia 01 maja 2014 r. do dnia zapłaty;
  - n. 1034,05 zł (jeden tysiąc trzydzieści cztery złote pięć groszy) od dnia 01 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty;
  - o. 1034,05 zł (jeden tysiąc trzydzieści cztery złote pięć groszy) od dnia 01 lipca 2014 r. do dnia zapłaty;
  - p. 1034,05 zł (jeden tysiąc trzydzieści cztery złote pięć groszy) od dnia 01 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty;
  - q. 1034,05 zł (jeden tysiąc trzydzieści cztery złote pięć groszy) od dnia 01 września 2014 r. do dnia zapłaty;
  - r. 1034,05 zł (jeden tysiąc trzydzieści cztery złote pięć groszy) od dnia 01 października 2014 r. do dnia zapłaty;
  - s. 1034,05 zł (jeden tysiąc trzydzieści cztery złote pięć groszy) od dnia 01 listopada 2014 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki rentę w wysokości 1034,05 zł (jeden tysiąc trzydzieści cztery złote pięć groszy) miesięcznie, począwszy od 01 listopada 2014 r., płatną do ostatniego dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia w płatności którejkolwiek z rat;
  3. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
  4. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2566,78 zł (dwa pięćset sześćdziesiąt sześć złotych siedemdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
  5. nakazuje ściągnąć od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach z zasądzonych w punkcie „1” roszczenia kwotę 1563,60 zł (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt groszy) tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych;
  6. nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach kwotę 2895,15 zł (dwa tysiące osiemset dziewięćdziesiąt pięć złotych piętnaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sędzia:

Sygn. akt II C 192/13

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 1 lutego 2010 r. powódka Ł. G. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 10.200 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21.12.2007 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za utracony zarobek w roku 2005. Wniosła także o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu.

Z kolei w dniu 1.02.2011 r. powódka wniosła pozew o zasądzenie od pozwanej kwoty 10.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 grudnia 2007 r. tytułem odszkodowania za utracony zarobek w roku 2006.

W uzasadnieniu obu powództw wskazała, iż w 1996 r. uległa wypadkowi komunikacyjnemu, za co odpowiedzialność ponosi pozwana jako ubezpieczyciel sprawcy szkody. W okresie od 1996 r. do 1999 r. pozwana zapłaciła powódce odszkodowanie z tytułu niemożności prowadzenia przez nią działalności handlowej według wyliczeń przedstawionych przez powódkę oraz biegłego G., przy czym za lata 1998 i 1999 odszkodowanie ustalono wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach. Odszkodowanie za rok 2000 pozwana ponownie wypłaciła powódce dobrowolnie. Powódka zwracała się do pozwanej o wypłatę odszkodowania za lata 2005 i 2006 pismami odpowiednio z 17 grudnia 2007 r. i 19 grudnia 2007 r.

W odpowiedzi na oba pozwy, pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów procesu. W uzasadnieniu przyznała, iż ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku, któremu w dniu 25 maja 1996 r. uległa powódka z tytułu zawartej umowy OC ze sprawą zdarzenia. Przyznała także, iż wypłaciła powódce

odszkodowania za lata 1996-1999, 2001 i 2003-2004. Podniosła jednak, iż powódka, jako pracująca w pełnym wymiarze czasu pracy nauczycielka, nie mogłaby poświęcać tyle czasu na prowadzenie działalności gospodarczej jak inni przedsiębiorcy zajmujący się wyłącznie handlem obwoźnym odzieżą. Zdaniem pozwanej stan zdrowia powódki, który ulegał poprawie z roku na rok, zezwalałby powódce na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie handlu, skoro powódka prowadziła działalność w spółce cywilnej (...).

Pismem procesowym z dnia 29 listopada 2012 r. powódka rozszerzyła powództwo, która to czynność została przez nią doprecyzowana w piśmie z 8 maja 2013 r. Powódka oświadczyła, iż poza dochodzonymi wcześniej kwotami domaga się ponadto zasądzenia renty od pozwanej od dnia 1 stycznia 2008 r. w kwocie 1500 złotych miesięcznie z odsetkami od dnia wymagalności tj. od dnia 1. każdego miesiąca z góry.

W odpowiedzi pozwany podniósł zarzut przedawnienia, wskazując na dyspozycję art. 442 § 2 k.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 maja 1996 r. powódka uległa wypadkowi komunikacyjnemu. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej.

(okoliczności bezsporne)

W wyniku wypadku doznała złamania lewego ramienia z uszkodzeniem nerwu promieniowego oraz złamania lewej kości piętowej. W celu powrotu do zdrowia powódka przeszła szereg operacji, w tym przeszczepienia nerwu. W 1999 r. orzeczono trwały uszczerbek na zdrowiu powódki w wysokości 75%. Zastosowane leczenie i rehabilitacja nie przyniosły spodziewanych rezultatów. Powódka nadal rehabilituje się codziennie w sposób samodzielny.

(dowód zeznania powódki k. 92,367)

Główną dolegliwością powódki jest obecnie nadal ograniczenie funkcji lewej ręki tj. osłabienie chwytności ręki, osłabienie siły mięśniowej ręki i opadanie dłoniowe nadgarstka (brak czynnego zgięcia grzbietowego). Dysfunkcja ta ma ścisły związek przyczynowy z wypadkiem z dnia 25.05.1996 r.

(dowód: opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej k. 98)

Przed wypadkiem powódka była zatrudniona w Liceum Ogólnokształcącym nr (...) w R., gdzie pracowała w pełnym wymiarze czasu pracy (tj. 18 godzin tygodniowo) na stanowisku nauczyciela chemii. Ponadto w roku szkolnym 1995-1996 pracowała 3,5 godziny ponadwymiarowe z uwagi na pełnienie obowiązków wychowawcy. W piątki miała dzień wolny od pracy. Dlatego też w piątki, soboty i niedziele dorabiała prowadząc samodzielnie działalność gospodarczą w zakresie handlu obwoźnego na targowiskach w G., R. oraz G.. Gdyby powódka nie uległa wypadkowi nadal prowadziłaby działalność handlową, także po przejściu na emeryturę. Chciała ją rozwijać, myślała nawet o otwarciu sklepu, jeśli udałoby się zgromadzić odpowiednie środki.

(dowód: zeznania powódki k. 92,367 , informacja z Liceum Ogólnokształcącego k. 46, zeznania k. W. k. 38)

Stan zdrowia powódki czyni ją niezdolną do pracy jako sprzedawcy w handlu obwoźnym. Niezdolność ta istnieje od czasu wypadku i trwa nieprzerwanie do nadal. Stwierdzone upośledzenie lewej kończyny górnej uniemożliwia załadowanie towaru do samochodu, dowiezienie do miejsca sprzedaży z uwagi na przeciwwskazania do kierowania pojazdami, a także rozłożenie stoiska, wyłożenie towaru oraz likwidację stoiska.

(dowód: opinia biegłego specjalisty medycyny pracy k. 116)

Po raz pierwszy powódka zwróciła się do pozwanej o wypłatę odszkodowania tytułem niemożności prowadzenia działalności gospodarczej pismem z 10 listopada 1997 r. Pozwana dobrowolnie wypłaciła powódce żadaną kwotę za lata 1996 i 1997, czym poinformowała pismami z 12 stycznia 1998 r. i 5 lutego 1998 r.

(dowód: pisma znajdujące się w aktach XXI C 1188/99 k. 3-5)

Pozwana wypłaciła powódce stosowne odszkodowania za lata 1996-1999, 200 i 2001.

(okoliczność bezsporna)

Między stronami toczyła się między innymi przed Sądem Rejonowym w Raciborzu sprawa o wypłatę odszkodowania z tytułu niemożności prowadzenia przez powódkę działalności handlowej w latach 2003 i 2004. W toku postępowania o sygn. I C 318/07 sporządzona została opinia biegłej J. G., która wyliczyła, iż dochodowość w roku 2003 wynosiła 28,92% a w 2004 r. – 28,58 %. Dochód netto firmy o tym samym profilu działalności co powódka wynosił w roku 2003 – 9392,01 zł a w 2004 – 10727,77 zł.

(dowód: opinia biegłej z akt I C 318/07 k. 94)

Od dnia 1 września 1998 r. powódce została przyznana emerytura. Wysokość świadczenia w poszczególnych latach wynosiła (miesięcznie brutto):

- od stycznia 2005 r. do lutego 2006 r. – 1190,72 zł;
- od marca 2006 r. do lutego 2008 r. – 1264,54 zł;
- od marca 2008 r. do lutego 2009 r. – 1374,22 zł;
- od marca 2009 r. do lutego 2010 r. – 1458,05 zł;
- od marca 2010 r. do lutego 2011 r. – 1525,41 zł;
- od marca 2011 r. do lutego 2012 r. – (...),7 zł;
- od marca 2013 do lutego 2013 r. – 1643,70 zł;
- od marca 2013 r. do lutego 2014 r. – 1709,45zł;
- od marca 2014 r. do nadal – 1736,80 zł.

Kwota przychodu nie powodująca zmniejszenia lub zawieszenia świadczenia w podanych latach wynosiła:

- w 2005 r. – 19814,50 zł;
- w 2006 r. – (...),7 zł;
- w 2008 r. – (...),9 zł;
- w 2009 r. – (...),8 zł;
- w 2010 r. – 27093,40 zł;
- w 2011 r. – 28444,40 zł;
- w 2012 r. – 29772,30 zł
- w 2013 r. – 30661,30 zł.

(dowód: pismo ZUS k. 304)

Dochód uzyskany przez osobę prowadzącą działalność o podobnym do powódki profilu, przez zbliżoną ilość dni w tygodniu, wynosił w roku 2003 - 9349 zł, w roku 2004 -10825 zł, w roku 2005 – 9851 zł.

(dowód: zeznania świadka K. W. k. 38, k. 59 akt I C 318/07)

Przeciętny wskaźnik dochodowości osoby zajmującej się handlem obwoźnym wynosił 28,75%. Przeciętny dochód netto powódki z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w postaci handlu obwoźnego potencjalnie wynosiłby:

- w 2005 r. – 10271,15 zł;
- w 2006 r. – 10373,86 zł;
- w 2008 r. – 11079,80 zł;
- w 2009 r. – 11467,59 zł;
- w 2010 r. – 11765,75 zł;
- w 2011 r. – 12271,68 zł;
- w 2012 r. – 12725,73 zł;
- w 2013 r. – 12840,26 zł.

Emerytura pobierana przez powódkę w latach 2005-2006 oraz od 2008 r. nie podlegała zawieszeniu ani zmniejszeniu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

(dowód: opinia biegłego ds. księgowości k. 318 i n.)

Powódka jest udziałowcem spółki cywilnej (...) od sierpnia 2004 r. i posiada 1% udziału.. Z tego tytułu w roku 2004 uzyskała dochód w wysokości 107,55 zł. Następnie w latach 2008-2013 dochód z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej wynosił:

- 2008 r. - 258,38 zł;
- 2009 r. – 412,19 zł;
- 2010 r. – 412,43 zł;
- 2011 r. – 384,72 zł;
- 2012 r. – 397,34 zł;
- 2013 r. – 431,71 zł.

(dowód: zeznania podatkowe za lata 2008-2013 k. 339 i n. oraz zeznanie podatkowe za 2004 r. k. 152 akt IC 318/07)

Powódka zwróciła się do pozwanej o wypłatę kwoty 10200 zł za rok 2005 z tytułu niemożności prowadzenia działalności gospodarczej w dniu 12 grudnia 2007 r. Podobne wezwanie dotyczące roku 2006 powódka skierowała do pozwanej w dniu 19 grudnia 2008 r.

(dowód: wezwania k. 33 oraz k. 3 w aktach I C 29/11)

Pismami z 1 lutego 2011 r. Ł. G. wezwała pozwanego do zapłaty kolejnych kwot z tytułu niemożliwości prowadzenia działalności gospodarczej za lata 2008, 2009 i 2010. Z kolei pismem z 21 listopada 2012 r. domagała się zapłaty kwoty 17840 zł za rok 2011.

(dowód: wezwania k. 193-196)

Stan faktyczny Sąd ustalił między innymi w oparciu o przedstawione przez strony dokumenty, których prawdziwości oraz rzetelności żadna ze stron nie kwestionowała. Sąd dał także wiarę zeznaniom powódki oraz świadka K. W.. Brak było jakichkolwiek podstaw do podważania wiarygodności złożonych przez nich zeznań. Należy wskazać, iż okoliczności dotyczące wypadku, odpowiedzialności pozwanej, jej działalności zawodowej przed wypadkiem nie były sporne między stronami. Sąd w pełni oparł się także na opiniach biegłych lekarzy z zakresu medycyny pracy oraz chirurgii urazowo – ortopedycznej. Wnioski biegłych były logiczne, a sporządzone przez nich opinie rzetelne. Same strony nie zgłaszały do nich żadnych zastrzeżeń.

Sąd podzielił także w całości opinię biegłej ds. księgowości S. K.. W ocenie Sądu biegła rzetelnie opracowała opinię i należycie ją uzasadniła. Opinia jest jasna i nie budzi wątpliwości Sądu, a wnioski wysunięte przez biegłą są logiczne i nie zawierają wewnętrznych sprzeczności. Biegła wskazała, iż powódka nie przedłożyła dowodów wskazujących na uzyskiwany przez nią dochód z własnej działalności, nie było też możliwości oparcia się na danych statystycznych GUS-u. W związku z tym biegła bazowała na danych udostępnionych przez świadka W. w sprawie IC 318/07 i opinii wydanej w tej sprawie. Na tej podstawie biegła wyliczyła potencjalny dochód powódki w okresie 2005-2006 i 2008-2013 z uwzględnieniem wskaźnika inflacji. Żadna ze stron w tym zakresie nie kwestionowała opinii biegłej.

Sąd oddalił wniosek powódki o uzupełnienie opinii albowiem twierdzenia, iż powódka pracowałaby po przejściu na emeryturę jeszcze dodatkowe dwa dni w tygodniu nie zostały w żaden sposób uprawdopodobnione, a twierdzenia te pojawiły się po raz pierwszy pod koniec procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powódki co do zasady podlegało uwzględnieniu.

Odpowiedzialność pozwanej wobec powódki Ł. G. za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 25 maja 1996 r. była co do zasady pomiędzy stronami bezsporna. Podstawę prawną tej odpowiedzialności stanowią przepisy art. 822 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1, 35 i 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124 poz. 1152 z późn. zm.).

Roszczenie powódki należało zakwalifikować jako żądanie zasądzenia renty na podstawie art. 444 § 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. W ocenie Sądu powódka wykazała wszelkie przesłanki warunkujące przyznanie jej renty z tytułu niezdolności do pracy. Ł. G. uległa wypadkowi, w wyniku którego doznała szkody na osobie w postaci złamania lewego ramienia z uszkodzeniem nerwu promieniowego oraz złamania lewej kości piętowej. Skutkiem wypadku (pozostającym z nim w normalnym związku przyczynowym) okazała się niezdolność do prowadzenia działalności gospodarczej w postaci handlu obwoźnego z uwagi na trwałe niedowład lewej ręki. Działalność tę powódka prowadziła przed wypadkiem przez 3 dni w tygodniu – od piątku do niedzieli. W takim wypadku podstawą ustalenia renty powinno być ustalenie dochodu powódki, który mogłaby ona uzyskiwać gdyby nie uległa wypadkowi i nadal prowadziła działalność gospodarczą.

Taki potencjalny dochód Sąd ustalił w oparciu o dowód z opinii biegłej S. N.. Powódka nie przedstawiła w niniejszej sprawie żadnego bezpośredniego dowodu na okoliczność wysokości uzyskiwanego dochodu okresie poprzedzającym wypadek. Ani Urząd Skarbowy ani Urząd Miasta nie udzieliły informacji dających podstawę do takiego ustalenia (k. 298,302). Powódka zmierzała do wykazania wysokości dochodu poprzez zeznania świadka K. W., prowadzącego wspólnie ze swoim ojcem(emerytem) działalność w niemalże identycznym zakresie co powódka (handlował odzieżą

ok. 3 razy w tygodniu). Świadek ten był już przesłuchiwany na okoliczność uzyskiwanych dochodów z handlu obwoźnego w sprawie I C 318/07. Na tej podstawie biegła J. G. dokonała wyliczenia potencjalnego dochodu powódki w latach 2003 i 2004. Biegła S. N. wobec braku ujawnienia się w niniejszej sprawie nowych dowodów czy też okoliczności, oparła się na ustaleniach poczynionych przez Sąd Rejonowy w Raciborzu w sprawie I C 318/07 i wyliczyła średni dochód powódki z uwzględnieniem wskaźnika inflacji w poszczególnych latach. Z uwagi na okoliczność, iż powódka od 2004 r. uzyskiwała dochód z tytułu posiadania udziału w spółce (...), Sąd odjął od ustalonych rocznie przez biegłą potencjalnych dochodów powódki, kwoty stanowiące dochód z tytułu udziału w spółce, wykazane przedłożonymi zeznaniami podatkowymi. W przypadku lat 2005 i 2006 powódka nie przedłożyła zeznania podatkowego, dlatego Sąd odjął kwotę dochodu uzyskanego przez powódkę z tytułu udziału w spółce w roku 2004, jako możliwie najbardziej zbliżoną. Sąd dokonał rocznych kapitalizacji należnej powódce renty za okres poprzedzający wyrokowanie. Sąd zasądził zatem skapitalizowaną rentę za lata:

- 2005 – 10. 163,60 zł (10271,15 zł -107,55 zł);
- 2006 – 10,000 zł ((...),86 – 107,55zł - * powódka żądała 10,000 zł – Sąd nie może orzekać ponad żądanie);
- 2008 – 10.821,42 zł (11079,80 zł - 258,38 zł);
- 2009 – 11.055,40 zł ((...),59 – 412,19 zł);
- 2010 – 11.353,32 zł (11765,75 zł – 412,43 zł);
- 2011 – 11.886,96 zł ((...),68 – 384,72 zł);
- 2012 – 12.328,39 zł (12725,73 zł -397,34 zł);
- 2013 – 12.408,55 zł (12840,26 zł -431,71 zł);
- od stycznia do października 2014 r. – 10.340,46 zł (10*1034,05 zł);

co łącznie daje kwotę 100.358,10 zł.

Sąd zasądził także bieżącą rentę począwszy od listopada 2014 r. w wysokości 1034,05 zł miesięcznie. Kwotę tę obliczył dzieląc potencjalny dochód w 2013 r. (12408,55 zł) przez 12 miesięcy.

O odsetkach Sąd rozstrzygnął w oparciu o treść art. 481 k.c. oraz art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Powódka kierowała swe żądania za lata 2005,2006, 2008-2011 do pozwanej pisemnie. W aktach znajdują się odpowiednie wezwania do zapłaty wraz z pieczętkami ubezpieczyciela o dacie ich wpływu (k. 3, 33, 193-196). Sąd zasądził zatem odsetki po upływie 30 dni od dnia wezwań. Roszczenie za rok 2012 i dalsze powódka zgłosiła pozwanej dopiero w toku postępowania sądowego w listopadzie 2012 r. Za okres od początku 2012 r. do listopada 2013 r. Sąd zasądził odsetki od dnia 10 listopada 2013 r. tj. od dnia następnego po upływie 30 dni od dnia doręczenia pozwanej pisma rozszerzającego powództwo. Kolejne odsetki Sąd zasądził już miesięcznie.

Z uwagi na fakt, iż powódka domagała się renty w wysokości po 1500 zł miesięcznie, a także odsetek od dat wcześniejszych aniżeli wskazane przez Sąd w wyroku, Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

W toku procesu pozwany podniósł zarzut przedawnienia. Sąd uznał go za chybiony.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, iż w dniu 10 sierpnia 2007 r. wszedł w życie przepis art. 442¹k.c., który regulował w sposób odmienny od uchylonego art. 442 k.c. kwestie przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym. Zgodnie z przepisem intertemporalnym (art. 2 ustawy nowelizującej z 16 lutego 2007 r.) do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, a według przepisów

dotychczasowych w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, stosuje się przepis art. 442¹k.c. Należało zatem ustalić, czy w dniu 10 sierpnia 2007 r. roszczenie powódki było już przedawnione.

Zgodnie z treścią art. 442 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem trzech lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie zobowiązującej do jej naprawienia. Jednakże w każdym wypadku roszczenie przedawnia się z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę. § 2 wskazanego przepisu stanowił z kolei, iż jeżeli szkoda wynika ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dziesięciu od dnia popełnienia przestępstwa, bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. W ocenie Sądu uzasadnionym w okolicznościach niniejszej sprawy jest przyjęcie terminu przedawnienia przewidzianego dla czynu niedozwolonego stanowiącego jednocześnie przestępstwo. Sprawca szkody wypełnił bowiem znamiona występkę z art. 177 § 1 k.k., zgodnie z którym kto, naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Nie budzi wątpliwości, iż sąd cywilny uprawniony jest do samodzielnego badania czy zostały wypełnione znamiona podmiotowe i przedmiotowe przestępstwa. Sprawca dopuścił się nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, na skutek czego nieumyślnie uderzył w pojazd powódki i spowodował u niej złamanie ręki i stopy, co skutkuje naruszeniem czynności ciała na okres powyżej 7 dni. Tym samym wyczerpał znamiona występkę.

Samo powyższe stwierdzenie doprowadziłoby do wniosku, iż roszczenie powódki i tak uległo przedawnieniu przed dniem 10 sierpnia 2007 r., albowiem zdarzenie miało miejsce 25 maja 1996 r. (zatem 10 lat upłynęło w dniu 25 maja 2006 r.). Nie można jednak zapominać, iż wobec ubezpieczyciela początek terminu przedawnienia został uregulowany w jeszcze jednym szczególnym przepisie. Zgodnie z art. 819 § 4 k.c. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 10 sierpnia 2007 r. bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do zakładu ubezpieczeń przerywa się także przez zgłoszenie zakładowi ubezpieczeń tego roszczenia lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem. Bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie zakładu ubezpieczeń o przyznaniu lub odmowie świadczenia. Jak zostało ustalone powódka po raz pierwszy zgłosiła się do pozwanej o wypłatę świadczenia (a tym samym zgłosiła zdarzenie) 12 listopada 1997 r. W tym dniu nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia. Bieg ten rozpoczął się na nowo w chwilę odpowiedzi pozwanej pismem z dnia 12 stycznia 1998 r. Zatem w dniu 10 sierpnia 2007 r. roszczenie powódki jeszcze się nie przedawniło, a zatem zastosowanie ma przepis art. 442¹ § 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli szkoda wynika ze zbrodni lub występkę, roszczenie ulega przedawnieniu z upływem lat 20 od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań strony koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Koszty poniesione w toku procesu przez powódkę obejmowały: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3600 zł, opłata od pełnomocnictwa – 17 zł, opłata od obu pozwów – łącznie 1010 zł, opłata od apelacji -1010 zł, koszt wynagrodzenia biegłego S. K. – 443,60 (1/2 z 887,19 zł). Pozwany poniósł koszty w wysokości 4800 zł – wynagrodzenie pełnomocnika za postępowanie przez sądem I i II instancji, opłatę od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, koszt opinii biegłych lekarzy – 188 zł i 183,55 zł oraz koszt opinii S. K. – 443,6 zł. Razem koszty procesu wyniosły 11712,75 zł.

Uwzględniając wartość przedmiotu sporu po rozszerzeniu żądania (128 200 zł) i wartość uwzględnionego roszczenia (90.017,69 zł) powódka wygrała proces w 70%, wobec czego Sąd zasądził na jej rzecz koszty procesu w kwocie 2566,78 zł po stosunkowym rozdzieleniu kosztów według następującego wyliczenia: 11712,75 zł × 70% (koszty, które powinna ponieść powódka) – 6080,60 zł (koszty, które powódka faktycznie poniosła) = - 2566,78 zł(koszty do zwrotu na rzecz powódki).

Koszty sądowe poniesione w toku procesu przez Skarb Państwa obejmowały opłatę od rozszerzonego powództwa w kwocie 5400 zł.

Stosownie do art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010r., nr 90, poz. 594 ze zm.) Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2895,15 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, których powódka nie miała obowiązku uiścić. Kwota ta stanowi należne koszty sądowe, w części co do której powództwo zostało uwzględnione (70%) po odliczeniu nadwyżki zaliczek na poczet biegłych (884,86 zł). Pozostałą część opłaty, także po odliczeniu nadwyżki zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego (56,40 zł) Sąd nakazał ściągnąć od powódki z zasądzonego na jej rzecz roszczenia.